

10. Zápis člena představenstva filiálky akciové banky do obchodního rejstříku i když týž má právo podpisovati listiny filiálky, jest nepřipustný. (Rozhod. z 19. srpna 1919, R II 97/19.)

11. Úřad svěrenský není oprávněn zasahovati do smluvního poměru uzavřeného zemřelým svěrenským držitelem, není-li osvědčeno, že by ze smlouvy té plynula pro podstatu svěrenství nějaká škoda nebo nebezpečí, neboť důsledky z oné smlouvy mohou plynouti toliko pro alodní dědice, nikoliv však pro nástupce ve svěrenství. (Rozhodnutí nejvyššího soudu z 26. srpna 1919, č. j. R II 95/19.)

12. Dodatek »výroba lékárnických přípravků« ku firmě není přípustný, není-li prokázáno oprávnění, lékárnické přípravy vyráběti. (Rozhodnutí z 30. září 1919, R II 105/19.)

13. Knihovni poznámka žaloby na zrušení smlouvy manželské a práva vlastnického k polovici reality jest nepřístupná. (Rozhodnutí z 21. října 1919, č. j. R II 133/19.)

14. Dle § 63., odst. 3. zák. o spol. s ruč. obm. nelze pro platební povinnost splácení základního vkladu povolit odkladu, čímž jest výslovně i odklad smlouvou vyloučen a nemá dotýčná úmluva žádného právního účinku. (Rozhodnutí z 29. října 1919, č. j. R II 242/19.)

15. Při jednáních o žádostech za rozlučku dle § 15. a 17. zákona rozlučkového podaných, dle zásad nesporného řízení u příslušného sborového soudu I. stolice zpravidla před zpravodajem senátu pro nesporné věci (§ 38. zák. o soudní organizaci) předložených, může soud, shledá-li toho závažnou potřebu, naříditi i ústní jednání nevěřejné a uzná-li dále za nezbytně nutno, může se toto ústní jednání konati před celým senátem. Strana, která se sama zúčastnila jednání před zpravodajem, ničeho proti tomuto způsobu projednání nenamítajíc, nemá práva, aby si dodatečně na to stěžovala, stížnost do dotyčného opatření soudu jest po smyslu § 21. cit. zák. vyloučena. Ustanovení § 110. ob. z. má ráz hmotný, obnovením manželského společenství po rozvodu § 15. a násl. zmíněného zákona míní se jen skutečná obnova, soudu neohlášená, otázka, zda obnova se skutečně stala, jest přirozeně otázkou případu. Rozdvoji-li se manželé potom, když manželské společenství bylo již skutečně obnoveno, nelze postupovati způsobem nanežádaným v § 15. a nezbývá, než cesta žaloby. (Rozhodnutí z 2. prosince 1919, č. j. R II 121/19-2.)

Okresní soudce Chytil.

ZE DNE.

Stavovská solidarita. Pod tímto názvem přináší vídeňská »Notariats-Zeitung«, nový to orgán spolku německých notářův Československé republiky odpověď na náš článek, uveřejněný v čís. 11. prvního ročníku našeho listu. Nereagovali bychom na článek ten, kdyby odpovídal skutečnému stavu věci. Tvrdí totiž pisatel, že stanovky našeho spolku nebraly zřetel na přání německých kolegů, že na vyzvání našeho spolku, aby němečtí kolegové přistoupili k němu, formulovali prý svá přání, požadující: 1. aby dostalo se jim poměrného zastoupení v ústředním výboru, 2. aby umožněny byly jednojazyčné (německé) odbory, 3. aby přijímány byly německé články do časopisu a 4. aby styk spolkových orgánů s německými kolegy děl se v jazyku německém, že tyto požadavky byly odepřeny a proto, že prý přikročili k založení vlastního spolku.

Konstatujeme předem, že ústřední výbor ani výbor výkonný nevyzval vůbec německých kolegův, aby přistoupili ke spolku. Výbor ústřední se otázkou tou vůbec nezabýval a výbor výkonný sice jednal o tom, ale upustil od výzvy s ohledem na to, že při založení našeho spolku v roce 1918 existovala zvláštní německá zemská vláda pro německé území, jež usilovalo odtrhnouti se od naší republiky, takže sotva dalo se očekávat, že by vyzvání naše došlo souhlasu. Není dále s pravdou, že naše stanovky jsou na úkor německých kolegů a že vylučují zřizování jednojazyčných odborů. Stanovky naše jsou přizpůsobeny úplně osvědčeným stanovám bývalého Rakouského spolku notářův, a dle nich jest přípustno zakládati odbory v sídle každého sborového soudu. Zařízení vnitřní odborů těch ponechává se jim samým. Není dále s pravdou, že němečtí kolegové předložili ústřednímu výboru našemu nějaká přání. Pouze odbor Brněnsko-Olomoucký našeho spolku oznámil ústřednímu výboru, že němečtí kolegové dotazovali se, zdali by »České právo« přijímalo německé články a zdali by mohli utvořiti zvláštní odbory německé. Odbor ten žádal ústřední

výbor za rozhodnutí. Ústřední výbor zasedá však pouze jednou v roce a při svém zasedání dne 25. ledna 1920 doslechl, že právě založili němečtí kolegové nový spolek, následkem čehož rozhodnutí stalo se bezpředmětným a nebylo o otázce přístupu německých kolegů ani jednáno. Jak z článku »Not. Zeit.« vysvítá, znali němečtí kolegové stanovky naše, (vždyť pokládali je za nepřijatelné, ač stanovky Rakouského spolku notářského, kterým naše byly přizpůsobeny, od nich samotných byly redigovány) i věděli, že o otázce takové důležitosti rozhoduje ústřední výbor a nikoliv některý odbor, přece však obrátili se na odbor a nikoliv na ústřední výbor, jak mylně tvrdí. Musíme ovšem zdůrazniti, že některé věci jsou pro nás povzneseny nad možnost diskuse, tak zejména vedení časopisu jazykem českým. S politováním ovšem seznáváme, že kolegové němečtí nemohou a nechť se povznést k výši nazírání odpovídajícího konečně upraveným poměrům státoprávním. Pokud se týká stavovských otázek poukážeme na jednatelemskou zprávu našeho spolku uveřejněnou v »Č. Pr.«, která podává důkaz, že spolek náš dostal své povinnosti v hájení zájmů stavovských co nejčestněji a že dovedl opatřiti účinně zájmy veškerého notářstva celé oblasti naší republiky přes to, že v řadách svých postrádal příslušníků národnosti německé. Co dosud dosaženo, dosaženo zajisté prací a přičiněním spolku našeho.

Nový ministr spravedlnosti pan JUDr. Alfréd Meissner přijal tyto dny deputaci notářské komory pražské a spolku našeho, jež blahopřála mu ku jeho jmenování. Pan ministr projevil veliké porozumění pro naše otázky a se živým zájmem sledoval přednesená přání našeho stavu. Deputace naše nepomenula upozorniti na veškeré aktuální otázky a vyprosila si, aby ministerstvem spravedlnosti byl jim věnován zájem, jakého zasluhují.

Affidavit. Snaha o hospodářské osamostatnění našeho národa vede nás k sesilování obchodních styků se Spojenými Státy Severoamerickými. K tomu přistupuje, že mnozí z četných našich vystěhovalců vstoupili jako dobrovolníci do americké armády, v jejím svazku padli, následkem zranění neb nemocí zemřeli. Jejich zdejší dědicové, hlavně rodiče, mají zpravidla nárok na svršky v Americe zůstalé, na nevybraný zůstať, na životní pojištění padlých. Jednává se vždy nejméně o několik set dolarů, při nynějším kursu vždy o tisíce korun.

Jak v obchodních, tak ve zmíněných vojenských věcech žádávají americké úřady osvědčení přísežných výpovědí ve formě amerického affidavitu. Poněvadž zařízení toho naše právo nezná, vzbcházeli rozpaky, jak uchrániti své občanstvo před značnou škodou, rozpaky, jimž také tento časopis dal už několikráte průchod. V mé praxi vyskytlo se dvoji prozatímne řešení této otázky, provázené ještě komplikací jazykovou.

1. Anglickou listinu dal jsem úředním tlumočnickem přeložiti, sešil jsem originál s překladem, dal překlad stranou podepsati, podpis ověřil a zakročil o superlegalisaci dle § 286. nesp. pat. a nář. Listiny jsem dostal zpět s poznámkou konsulátu Spojených Států Severoamerických, že sice konsulát jest ochoten superlegalisaci vyhotoviti, že však pochybuje, že by americké ministerstvo (války) přijalo listinu vyhotovenou v cizím (českém) jazyku, poněvadž prý má své přísné předpisy pro podobné příležitosti. Konsulát jest prý informován o tom, že zdejší notáři nejsou oprávněni přijímati přísahy, pročez navrhuje, aby přísahy takové přijímal »úředník k tomu oprávněný, na př. u nejvyššího soudu«. Konsulát dodal, že úředníci americké konsulární služby jsou oprávněni přijímati takové přísahy.

II. Obrátil jsem se na ministerstvo spravedlnosti v Praze podáním o zásadní rozhodnutí otázky affidavitu. Ministerstvo to odpovědělo přípisem ze dne 20. května 1920, č. 11.058: »Dle dohody s americkým konsulátem v Praze může býti přísežné prohlášení dědiců t. zv. affidavit učiněno před soudem vzhledem k § 39. II. j. n. nebo přímo u amerického konsulátu v Praze«.

K tomu dokládám, že důlnou důvodně pochybovati o tom, že by dle § 39. j. n. byly soudy příslušny k affidavitům v případech mimo cizozemského soudního dožádání. A o takové, cizí soudy nevyžádané affidavity obyčejně jde.

Proto zbývá jedině schůdná cesta: složení přísahy přímo u amer. konsulátu v Praze a to bez písemného překladu.

Ostatně, nemůže přece stát na dlouho trpěti, aby úřední úkony skutečným životem vyžadované musel na státním území vykonávati jedině cizí úřad proto, že není k tomu příslušných úřadů domácích. Tedy zase doklad o nezbytnosti rychlé reformy notářství.

Dr. Jos. Vavrouch.